

Punkt, og Undersøgelse af de paagjældende Nedskeer i Brug fandtes nødvendig, førend Beslutning kunde tages, udsattes Afgjørelsen, indtil saadan Undersøgelse havde fundet Sted. Da dette var fket (Forhdl. Prot. S. 9. 2den Sp. til 13. 1ste Sp.) og Formanden ikke havde fundet finde tilstrækkelig Tilslutning for sit Forslag, udtalte han i Mødet d. 17de August, at han kun havde sølt sig faameget mere opfordret til at stille det, fordi det var hans Tanke, at ville fri Udvalget for Ansvar ved ikke i Tide at have paavist Faren; han frafaldt det da med Tilføjende, at han for sit eget Bedkommende fralagde sig alt Ansvar. Udvalget udtalte derefter, at det ikke frakendte det rejsste Spørgsmaal sin Betydning, men forment det tilstrækkeligt, naar det konstateredes, at det ikke var undgaaet dets Opmærksomhed, samt at det ved de foretagne Fisseriprøver havde bevist sin Beredvillighed til at forberede sig paa dets rette Bedømmelse, jfr. Forhdl. Prot. S. 14. 2den Sp. forenden til Samlingens Slutning.

Formanden fastholder endnu, medens dette nedskrives, uforandret sin Overbevisning, at der med hvert Aar, der forløber, førend dette Anliggende finder en tilfredsstillende Ordning, hengaar en kostbar Tid, der kan medføre en Tilbagegang, som ikke vil kunne oprettes saa hurtig, som den er indtraadt.

§ 47. I Genhold til hvad der er bemærket ved § 16, findes det billigt at tilstaa den samme Afdgang til at erhverve fast Staderet for Bundgarn paa de under dette Kapitel henhørende Blande som udfor Rysterne, og bør den bevilgende Myndighed hertil være hos Indenrigsministeriet, eventualiter efter Forhandling med de kommunale Autoriteter, hvormod Afgiften rettest tilflyder de Kasjer eller Fonds, som maa afholde Udgiften ved de i den paafølgende § omhandlede Vedtægter.

§ 48. I den første § af nærværende Kapitel have vi foreslaaet Fjordfiskeriet forbeholdt de tilgrændsende Sognes Beboere og vi have udtalt, hvormegen Bægt vi lægge paa denne Foranstaltning i Fiskeriets Larv. Det er imidlertid ikke tilstrækkeligt, at den udefra befrygtede Fare afværges; der maa ogsaa søges Sikkerhed for, at det for de respektive Sognes fiskende Beboere vundne Aktiv til Erhverv ikke misbruges af selve de Begunstigede. Det er af Interesse baade for Staten og navnlig for Kommunerne, at det bevares for efterkommende Slægter. De store Forfælligheder, der kunne vise sig i Beskaffenheden af de under dette Kapitel omhandlede Blande, og de Afvigelser, som kunde finde Sted i Henseende til det Fladerum, de indtage, deres Dybde, Bund, Forbindelse med Havet, de der forekommende Fiskearter, disses Legetid og Værdi i økonomisk Henseende, deres Fiskerigdom overhovedet, om de have Tilløb fra Aaer, m. m., — ville gjøre det umuligt, naar der skal gives specielle Lovbud, at affatte disse saaledes, at de kunne passe overalt. Skulde der, for blot at nævne et Exempel, fastsættes Fredning efter Arternes Legetid, saa kan denne, som afhængig af uberegnelige Tilfældigheder, eet Sted falde en hel Maaned og mere tidligere end et andet. Man kunde da, selv om man foreskrev efter det Normale, let komme til at bestemme en Fredningsperiode, som paa sine Steder begyndte, naar Legetiden, under hvilken Fiskeriet egentlig skulde ophøre, var forbi. De samme Specialregler kunne ikke overalt være til Fiskeriets og de Fiskeridrivendes Larv, og det er derfor nødvendigt, at man for de under dette Kapitel henhørende Blandes Bedkommende omhyggelig tager de stedlige Forhold med i Betragtningen, hvis de givne Forfrifter skulle bringe den tilfældige Nytte. Det kan vel tænkes, at flere i visse Retninger kunne være saa ensartede, at nogle Bestemmelser ville falde sammen; men nogen Forfæll bliver der dog altid tilbage, og hvert Fiskevand maa derfor have sin egen Vedtægt. En almindelig Fiskerilov kan ikke optage alle Vedtægter, — den kan kun bestemme Hovedtrækkene, hvorefter Detailreglerne maa tilvejebringes ad den administrative Vej, og Udvalget har derfor i nærværende § foreslaaet, at der bliver at udfærdige for hver Fjord o. s. v. særlige Regler, som Formanden i sit Lovforslag § 24 (Bil. V til Forhdl. Prot.) havde givet Navnet Regulativ, men Udvalget har forment rettere at burde betegne med det danske „Vedtægt“.

Denne Foranstaltning, hvorved Udvalget skjønner, at der bedst aabnes Vej til de heromhandlede Forholds Ordning, skal ikke just siges første Gang her at være bragt i Forslag; thi i Regeringens Fiskerilovudkast, der forelaa Landsstinget i Sessionen 1867—68, hvilket Udvalget særlig under sine Forhandlinger har gennemdrøftet, er der aabnet Afgang til Opnaaelsen af Regulativer saavel for Fjorde og Sunds som for Aaer og Bækløb med de dermed i Forbindelse staaende Søer og Damme (et samlet Fiskevand), naar mindst $\frac{1}{3}$ eller ialtfald 20 af de til Fiskeri i det paagjældende Fiskevand Berettigede eller nogen til samme grændsende Kommunes Bestyrelse forlangte det, hvilke Regulativer skulde fastsættes af en Landvæsenkommission. — Det forekommer imidlertid Udvalget, at der er noget Misligt i, naar Hensigten skal opnaes, at gjøre Foranstaltningen afhængig af en saadan Revision, hvad der stundom let kunde blive til Hindring for Tilvejebringelsen af Vedtægter paa Steder, hvor der er Trang hertil. Naar denne Vej til Ordning af